

zbudování nových prostor pro Křesťanskou pedagogicko-psychologickou poradnu v Brně. Poradna slouží žákům a studentům církevních a státních škol napříč naším regionům. Na podzim jsem v Brně potkal mladou rodinu z jedné farnosti od Nového Města s tím, že přijela do této poradny do Brna. Stále více dětí potřebuje pomoc odborníků, aby se mohly lépe vzdělávat a to jim pomohlo k celkovému osobnostnímu rozvoji. KPPP je služba nejen pro věřící, ale i pro širokou veřejnost. **Na co se nejvíc těšíte?** V těchto dnech, před Velikonocemi, se těším na křtiny katechumenů. S každým jsem vedl rozhovor, kde jsme mluvili o jeho cestě k Bohu, o modlitbě a přátelích v církvi... Vždy je pro mě velkou milostí a radostí s katechumeny společně kráčet ke křtitelnici a pak je doprovázet dál. **Co je pro rodiny podstatné co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?** Církev nesmí být „starší sestra“, která je vzorná, pořádná a vždy všechno nejlépe ví, ale musí být „matkou“, která přijímá a miluje.

Jubileum 2025 – zpráva o jedné z mnoha mimořádných milostí.

Věřící (katolický křesťan) může v tomto milostiplném roce – při splnění všech nutných podmínek, kterými jsou – **úmysl** získat odpuštění časných trestů, **nemít zalíbení** ani ve všedním hříchu, **stav v milosti posvěcující, svátost smíření** v blízké době, **svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce, předepsaný skutek – získat dva plnomocné odpustky za jeden den!**

Je to možné, když v tom dni věřící přijme ve svatém přijímání **dvakrát** Pána Ježíše. (podmínkou pro druhé svaté přijímání je účast na celé mši svaté). Tento druhý odpustek může **získat jen pro duše v očistci** (podobně jako od 1. – 8. listopadu).

(Toto je obsaženo v „Pravidlech pro udělování odpustků během řádného Jubilejního roku 2025 ze dne 13.5. 2024)

Plán poutí na rok 2025:

Sobota 24.5.2025 výlet do Vídně (Rakousko). Program – mše svatá a prohlídka krásných míst ve městě, které pro nás vybere náš průvodce. Na závěr – protože tento výlet pořádá z.s. Prosetínské hřbitovy – zastávka na hlavním Vídeňském hřbitově. Cena – místo v autobuse – 400 Kč, děti – 200 Kč, členové zapsaného spolku – aktivní 0 Kč, neaktivní 100 Kč. Děti z početných rodin – 0 Kč. **Je potřeba přihlásit se co nejdříve u JLK.**

24. – 27. 7. 2025 – poutní výlet na Východní Slovensko II. Program bude velmi podobný jako v roce 2024 – jsou k tomu dva důvody – jednak se někteří přihlášení nemohli loni zúčastnit a někteří, kteří tam byli by tam chtěli znovu. Hlavním cílem bude Litmanová (Panna Maria), Vysoká nad Uhom (bl. Anna Kolesárová) a Smežany (Boží milosrdenství). Protože jsem objednal autobus, řidiče a ubytování v poutním domě, je možné se už přihlásit - autobus se už pomalu zaplňuje. Předpokládaná cena – za místo v autobuse, ubytování včetně polopenze, vstupy – cca 6000 Kč, děti – 4000 Kč, děti z početných rodin 2000 Kč, vše podle aktuálních cen v létě.

17. – 23. 8. - XXV. pěší pout' na Velehrad 13. 9. – XXII. pěší smírná pout' P. MUDr. Ladislava Kubička 17. – 19. 10. – poutní výlet do Severních Čech

Plán poutí NJ na rok 2025:

červenec – Sádek u Poličky	srpen – Velká Bíteš	září – Radostín
říjen - Deblín	listopad - Černá Hora	prosinec - Olešnice.

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti – na rok 2026 jsou volné tyto měsíce: červenec, srpen, říjen a listopad - kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 306. pout' NJ do Jimramova ve středu 11. června 2025 v 18 hodin.

„Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 5. 2025. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www.rovecne.farnost.cz

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970

Nový Jeruzalém č. 5/2025

Zpravodaj pro **305.** prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) **v Novém Veselí – v úterý 13. května 2025 v 18 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Měříně:

V úterý 8. dubna 2025 na mši svaté při pouti NJ bylo asi 140 věřících. Pán Bůh odplat osmi kněžími za jejich službu při zpovídání a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o **vzrůst víry u lidí v našem kraji**
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva P. Pavla Kafky při pouti Nový Jeruzalém v Měříně:

Když tak mluvil, mnozí v něho uvěřili. Kéž by se mi to tak povedlo – že budu mluvit a vy uvěříte. To znamená, že objevíte, že život s Bohem je krásný, že život s Ním je lepší než bez něho a že o tom, až půjdeme z této poutě všem lidem budete vyprávět. **Když tak mluvil, mnozí v něho uvěřili,** tak uvidíme, jestli se mně to povede. Prosím, držte mi palce nebo mě poslouchejte. Chtěl bych spolu s vámi přemýšlet o tom, co teď prožíváme, protože je postní doba, která vrcholí. **Postní doba** má nějakou dynamiku a o něco v ní jde. Často říkáme, že se v **postní době připravujeme na Velikonoce.** Proto také kdysi dávno vznikl v nějaké liturgické komisi takový nápad, že by se ta postní doba neměla jmenovat postní, ale **předvelikonoční.** Aby nám ukazovala, že jejím cílem jsou Velikonoce. Možná je to dobrý nápad, možná špatný, ale v každém případě **jde v postní době, o to** – jak uslyšíme o Svaté noci – abychom dobře vykonali to, nač jsme se čtyřicet dnů připravovali. A to je **obnova křestních slibů.** To znamená, cílem postní doby je, abychom o té Veliké noci dokázali **Bohu vyznat svou lásku.** Abychom mu dokázali říct – mám tě rád, záleží mi na tobě, důvěřuji ti. Teď se na to připravujeme. A proč se na to připravujeme, proč zrovna ta postní doba? A proč zrovna ten půst je nejlepší příprava na to, jak Bohu vyznat lásku? Abychom to pochopili, tak si musíme trochu zavzpomínat, **co to vlastně znamená milovat.** To slovo používáme úplně běžně. Říkáme – mám tě rád, miluji tě. A často ani nevíme, co to znamená. A tak si můžeme vypůjčit od sv. Tomáše Akvinského tu úplně nejjednodušší definici lásky: „**Milovat znamená, chtít pro druhého dobro.**“ Chtít pro druhého to nejlepší. Ptám se na gymnáziu nebo na jiné střední škole, v rámci nějakých esejí: „Co je orgánem lásky? Co člověk ve své bytosti potřebuje k tomu, aby mohl milovat? Čím vykonává lásku? “ A my často máme tu představu, že láska souvisí s citem. To taky. Nebo, že souvisí s mnoha jinými věcmi. Což určitě je pravda. Ale ta podstata spočívá v tom, že chci. **Chci pro tebe dobro. Chtít je otázka vůle.** To znamená, že „**orgánem lásky**“ je **vůle.** Abych mohl milovat, musím mít svobodnou vůli. A proto tu vůli v postní době se snažím nějak posilovat. Vůle je sval v našem těle, jako každý jiný. Tak jako posilujeme ruce, nohy, tím, že cvičíme, tak je důležité, posilovat i naši vůli. Proto máme různé sebezápory, namáháme se. Proto se dvakrát za tu **postní dobu opravdu postíme** – na Popeleční středu, na Velký pátek. Ale každý z nás má mnoho jiných, různých sebezáporů. Nazval bych to námahy, oběti. Tedy něco, co je nepříjemné, do čeho musíme tu vůli zapojit. A děláme to ne proto, abychom si dokázali, jak jsme dobří, ale děláme to **proto, abychom byli schopni milovat.** Abychom dokázali chtít pro druhého dobro. Abychom o tom nejen mluvili, ale abychom to opravdu udělali. Proto se připravujeme na Velikonoce. Připravujeme se tím, **že pracujeme, kromě jiného s naší vůlí, abychom byli schopní milovat. Jak Boha, tak druhé lidi.** Bez schopnosti vůle, bez schopnosti namáhat se a vytrpět, kvůli tomu druhému třeba i snést i něco nepříjemného, bez toho by ta láska nebyla skutečná. A to, že to někdy jde lépe, že jsou v tom naše city, to je jenom mazivo, aby nám ta vůle lépe fungovala. Takže teď už víme, co a proč to děláme, že postní doba je opravdu důležitá, proto, abychom něco dělali s naší vůlí, abychom **byli schopni milovat.** Teďka si zkusme položit takovou trošku paradoxní otázku. Když už víme, že milovat, znamená chtít pro druhého to nejlepší a říkáme, že milujeme Boha, tak co je pro Boha dobré?

Co je pro Boha nejlepší? Co by Pán Bůh chtěl? Když všechno má, je všemohoucí. My říkáme, že chceme milovat Boha. My chceme pro Boha dobro. Co je pro Boha dobro? **Po čem Bůh touží?** ON touží po mně. Největším dobrem pro Boha jsem já. Bůh je milovníkem života, **Bůh je milovníkem člověka.** To že říkáme, že milujeme Boha, že chceme pro něj dobro, tak vlastně chceme Bohu dovolit, aby nám projevil svou lásku. Je to takový trošku paradox. V té postní době jakoby se o něco snažíme, je v tom naše námaha, naše angažovanost, ale zároveň, jestliže milujeme Boha, tak chceme pro něj to nejlepší. To po čem ON touží, z čeho má největší radost. A to jsme my. **Bůh nejvíce touží po tom, aby nám mohl projevit svou lásku.** Milovat Boha, znamená, dovolit MU, aby ON miloval nás. A když půjdeme do obnovy křesťných slibů, tak je to vlastně vzájemné vyznání lásky Boha a člověka. My jsme zvyklí, říkat tam to slovo – věřím. Kněz se nás na to ptá: „Věříš v Boha, Otce všemohoucího, stvořitele nebe i země?“ A my odpovídáme: „**Věřím.**“ Ale stejně tak synonymum ke slovu věřím by mohlo být slovo **doufám** nebo slovo **miluji**. Protože, když se Ježíš ptal Petra, tak on se ho neptal: „Petře, věříš mi?“, říká: „**Miluješ mě více než tito zde?**“ Bůh chce od nás slyšet vyznání lásky. A chce, abychom my uslyšeli, jak moc nás miluje. ON nám chce také vyznat svou lásku. A na to se připravujeme v tom svatém třídenní. Taková gesta viditelná nebo zviditelnění Boží lásky, zakoušíme zvlášť na **Zelený čtvrtek při umývání nohou**. Připomínáme si, že Ježíš umýval apoštolům nohy. V mnoha farnostech také kněz umývá lidem nohy. Když chcete někomu umýt nohy, tak to musíte se nejen **ohnout**, ale vy si musíte **kleknout**. Bez toho, aniž byste si klekli před toho člověka tak mu nikdy ty nohy neumyjete. A to je právě ten paradox. Na Zelený čtvrtek **Bůh klečí před člověkem a vyznává mu svou lásku.** Doprošuje se naší lásky. Na Velký pátek nám ukazuje, že **ta láska jde až do krajnosti**, až to, že ta láska, je vztah na život a na smrt. Pán Bůh to s námi myslí vážně a je ochoten kvůli nám zemřít. Stejně tak se říká, že opravdová láska má být na život a na smrt. Proto **manželství** je až do smrti, protože to **kopíruje Boží lásku**. A Bůh touží po tom, aby nám s ním bylo dobře. A udělá pro to všechno, dokonce pro to položí svůj vlastní život. Tak na Velký pátek ve tři hodiny křičí: „**Je dokonáno.**“ My v tom vidíme jakýsi výkřik beznaděje nebo jakoby výkřik zoufalce. Ale to není výkřik zoufalce, to je **výkřik vítěze**. Ježíš křičí: „Otče je dokonáno, Otče jsou tvoji, už to takhle bude napořád, už nic nebrání tomu, aby byli tvoji. Už tam není žádný hřích, žádné zlo, už člověka a Boha nic neodděluje. Odstranil jsem to, povedlo se to, zvítězil jsem, dotáhl jsem to do konce. **Stálo mě to život, ale stálo mě to za to.**“ Ty mi stojíš za to. A to Bůh chce na Velký pátek říct každému z nás. A o Velikonoční vigílii, kdy si **člověk a Bůh vzájemně vyznávají svou lásku**, tak nám to také připomíná, že ta láska je bez konce. Že Ježíšovo zmrtvýchvstání vypovídá o tom, že ta láska trvá. Protože Bůh si nedokáže představit, že když má někoho rád, že by to najednou skončilo. Prostě, že jestliže nás Bůh povolal k životu, tak chce, aby ten život trval. Že to je láska, nejen na život a na smrt, ale že je to láska bez konce. Že to je až za hrob. To je to, nač se vlastně připravujeme, co je před námi, nač se můžeme těšit. Za týden to nastane, každý den to můžeme prožívat. Podstatou je to, že **Bůh nám chce vyznat svou lásku** a těší se na to, že my mu také vyznat svou lásku. A tak se nenechme zmást tím, že bychom se zaměřili jen na to slovo věřím, že to bude takové to naše odhodlání. Jsem věřící, já si za tím stojím. Ježíš touží po vyznání lásky, ne po nějakém hrdinném ideologickém prohlášení. On touží po tom, abychom si **vzájemně padli do náruče**. A tenhle ten křestní slib, tohle to vyznání lásky se potom obnovuje nejen při obnovuje nejenom při obnově křestních slibů, ale při každé mši svaté. V tom nejintimnějším okamžiku, který je vůbec možné si představit, to je **ve svatém přijímání**, kdy Bůh vstupuje do mého života a já vstupuji do jeho života. Já přijímám Tělo Kristovo, ON přijímá tělo Pavlovo. **Já jsem jeho a ON je můj.** A je nám spolu dobře. A to je podstata našeho života. **A proto chodíme na mši svatou**, aby nám s Bohem bylo dobře. Abychom si to nejen znovu přeřkali, ale abychom se znovu s Bohem poobjímali. Ujistili se o té lásce, tak jako lidé, kteří se mají rádi, tak se také potřebují obejmout a ujistit se o té vzájemné lásce, aby si to řekli. Stejně tak i my, když jdeme ke svatému přijímání, potřebujeme se ujistit o té lásce, která je mezi mnou a Ježíšem. Tak doufám, že když jsem takto mluvil, tak jste mnozí z vás **uvěřili v Boží lásku**. Moc bych si to přál a hlavně vám bych to přál. A můžeme to zkusit trénovat už za pár okamžiků, když bude svaté přijímání. Můžeme Ježíši vyznat lásku. ON se na to těší a těší se na to, že vyzná lásku nám. AMEN.

Sbírka: Po uhrazení nutné rezie poutě NJ jsme darovali **14 000 Kč na pomoc při modernizaci kuchyně v diecézním centru mládeže v Osové Bítýšce.**

Poděkování patří také místnímu faráři P. Josefu Havelkovi, paní varhanici, schole a místním farníkům, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „**Pán Bůh odplat’ za každodenní modlitby svatého růžence na úmysly Nového Jeruzaléma.**“

Představení hlavního celebranta poutě NJ v Novém Veselí, kterým bude P. Mgr. Pavel Šenkyřík, farář ve farnosti Brno – Petrov. V Brněnské diecézi má tyto funkce: biskupský vikář pro pastorační a vzdělávání, moderátor pro formaci kněží a jáhnů, vedoucí první skupiny formace stálých jáhnů, člen Kněžské rady, Sboru poradců, Diecézní komise pro formaci kněží. Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště Zdravím všechny poutníky Nového Jeruzaléma z Brna. Na Vysočině jsem ještě před krátkým časem působil jako farář a děkan ve Velkém Meziříčí, dále jsem spravoval společně s kaplany farnosti Netín a Bory. Vysočina je proto mému srdci velmi blízká, mám zde mnoho přátel, opravdových bratrů a sester v Kristu. Včera večer jsme s několika kolegy cestovali do Žďáru na pašijové hry. Projížděli jsme přes Křižanov, kolem Skleného, Borů a pak zpět přes Radostín, Netín, „Medříc“. Po cestě jsem vzpomínal, ukazoval jsem kolegům, kdo, kde bydlí, a modlil jsem se za vás všechny. **V současné době jsem biskupským vikářem pro pastorační a vzdělávání a také farářem katedrální farnosti na Petrově.** Jsou mi podřízena všechna střediska, která se zabývají pastorační - od katecheze, přes pastorační mládeže, rodin a seniorů. Dále muzeum, knihovna, jsem také odpovědný za církevní školy, formaci kněží a jáhnů. Následující moje spíše večerní a nedělní činnost je ve farnosti. Situace v petrovské farnosti se proměnila, když začátkem dubna loňského roku magistrát zakázal parkovat u katedrály. Většina farníků totiž dojížděla na nedělní bohoslužby autem. Jeden otec jezuita, který mě duchovně doprovází, k tomu řekl: „V Americe, když se zavře parkoviště, tak se zavře kostel.“ Po roce musím říct, že většina petrovských farníků naštěstí nemá americkou mentalitu. Farnost je jiná, ale žije dál. Pro mnohé je katedrála otevřenou církví, každý rok se zde připravují dospělí ke křtu, další k přijetí prvního svatého přijímání a k biřmování. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?**

Na podobné otázky jsem v minulých letech do zpravodaje NJ odpovídal, proto dnes odpovím trochu jinak. V současné době bych rád jmenoval několik kněžských příkladů, kteří mě inspirovali. P. Jiří Mikulášek, bývalý generální vikář, dnes petrovský senior, v životě vždy vyžadoval flexibilitu a nasazení pro službu. Dnes je otec Jiří velmi ochotný, přiměřeně ke svému zdravotnímu stavu, vypomáhat, jak to jen jde. Momentálně prožívá čas stěhování. I přes vysoký věk je k tomu bez problémů ochoten. Sleduje život v diecézi a mluví o tom, co vnímá jako dobré. Stále je otevřen pro nové věci. Loni před prázdninami někdo ukradl na faře panu varhaníkovi elektro-kolo. Když jsem ráno přede mší otci Jiřímu řekl, co se stalo, odpověděl, že se to stává. Po mši k tomu dodal, že panu varhaníkovi věnuje kolo svoje (které také není vůbec špatné). Další, koho bych rád zmínil, je P. Pavel Lazárek, mnozí ho znají z Olešnice. Pavel má vzácnou povahu, on je mimořádně od srdce přející. Třeba po předání farnosti svému nástupci se opravdově radoval z jeho úspěchů. Dává si záležet na hledání cesty osobního duchovního rozvoje a nové cesty v pastorační. Jako třetího koho bych rád zmínil, je současný kaplan petrovské farnosti P. Tomáš Zámečník. Tomáš nejedná v pastorační neuváženě, dokáže si naplánovat čas na modlitbu, práci i odpočinek. Nebojí se rušit staré a rozvíjet nové. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?**

Všechna činnost kněze je projevem lásky ke Kristu a lásky k člověku. Každý kněz by se měl ptát druhých, zda tuto lásku žije dobře. Nechat si dát zpětnou vazbu. Za nejdůležitější považuji u kněze milosrdné srdce. Život je stále komplikovanější, lidé mají trápení, která dříve nebyla. Pěstovat milosrdné srdce a individuální přístup k druhým je to, co se každý duchovní musí učit. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Žít s Kristem ne napůl, ale naplno. Vidět Boží dílo, Boží prozřetelnost a pak o tom mluvit, to je v současném světě životodárné. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě?** Církev stále stojí na svém základu, tím je Kristus. Je oživována Duchem Božím. Každý člověk je odpovědný za život církve. Každá činnost spojená s Kristem přináší posvěcení. **Sbírka na pouti NJ?** Sbírku bych určil na církevní školství, konkrétně na

